

“La candidatura de Carod mostra que no ens arruguem”

Joan Puigcercós és diputat d'ERC a Madrid. Havia de repetir com a cap de llista, però, després de la tempesta política catalana, i a proposta d'ell mateix, Josep-Lluís Carod-Rovira ocuparà aquest lloc. Puigcercós va ser un dels personatges clau en el pacte del Govern català i ho ha estat ara en la gestió de la crisi per la filtració de la reunió de Carod i ETA.

Com està portant ERC internament la crisi per les filtracions de les converses entre Josep-Lluís Carod-Rovira i ETA?

—Penso que Esquerra ha donat un exemple, com a partit, de cohesió i seriositat a l'hora d'enfocar un embat tan dur personalitzat en el líder d'ERC. S'ha desmuntat el que molta gent volia fer creure: que Esquerra només era un lideratge indiscutible de Carod, i que darrere d'això no hi havia res més. Doncs bé, s'ha demostrat que darrere Carod hi ha un partit ben estructurat, amb un equip de direcció potent, que ha parat l'embat. I crec que hem plantejat una resposta seriosa i proporcionada al que ens venia a sobre.

—Sobre això del partit, hi ha problemes de relació entre el lideratge de Carod i el partit?

—Jo crec que no existia aquesta disfunció. És lògic que quan hi ha un lideratge clar i indiscutit de vegades no es visualitza el que hi pot haver al darrere. Però la gran sort de Carod-Rovira és que és una persona que ha donat joc a la resta. I en aquests moments, en el si d'Esquerra Republicana, hi ha quatre, cinc, sis persones que han emergit i que ara són cares públiques d'ERC: Carod-Rovira, Portabella, Huguet, Carles Bonet o jo mateix, i en podríem dir molts més.

En el últims sis anys, ERC ha sabut articular els seus debats interns a favor d'un projecte comú. Si bé és lògic que tota organització humana pot te-

nir certs problemes, crec que nosaltres hem sabut trobar fórmules per dirimir-los.

En segon lloc, aquesta situació també ha enfortit encara més els vincles personals. Quan et trobes amb atacs de l'exterior tan forts i situacions tan complicades —no sols es tracta d'un partit, aquí hi havia un Govern de Catalunya i moltes institucions que en penjaven—, una experiència com aquesta és evident que ha reforçat els vincles interns personals i polítics.

—Al marge del tema de les converses, com creu que el nou electorat d'ERC assimilarà el que ha passat? Al capdavant, en poc més d'un mes Carod ja no és conseller en cap.

—El d'ERC és un electorat amb molta capacitat crítica. Per tant, atès l'impacte mediàtic inicial que va generar la premsa espanyola, la d'allà i la d'aquí —repeteix: la d'allà i la d'aquí—, i per aquesta mateixa capacitat crítica, els nostres electors sabran separar el gra de la palla. Per tant, no temo tant pel nou electorat, sinó per aquelles persones més permeables al discurs que ha fet la premsa espanyola. Tot i això, creiem que el discurs d'Esquerra s'entén, i queda clara la maniobra del Govern espanyol.

Ara bé, també hem de reconèixer que hauria estat negatiu si el senyor Carod-Rovira s'hagués quedat sense cap plataforma per explicar la visió d'ERC. La candidatura de Carod-Rovira mostra que no ens arruguem. A més, també posem sobre la taula

que, en el fons, les eleccions espanyoles i les del Parlament de Catalunya tenen una continuïtat, la defensa del nostre model polític respecte a l'estat espanyol.

— Així doncs, no són un plebiscit sobre la figura de Carod-Rovira?

— No, no. Aquestes eleccions no són un plebiscit, són una crida clara als votants que va tenir ERC en les municipals i en les catalanes per dir-los que els qui ens van fer confiança ens la continuïn fent. Això que ha passat no formava part del nostre guió, però sí que formava part, en canvi, del del Govern espanyol, que vol assetjar les institucions de Catalunya. Ara intentarem donar la volta a aquesta estratègia del PP.

— Una de les expressions que va fer encert en la campanya autonòmica era això de "Feu-nos confiança". Tal com ha anat aquest començament, els vostres electors es poden sentir decebuts?

— Crec que hem de distingir dues coses. Aquest és un Govern que es constitueix de nou, que ho fa amb tres formacions diferents i amb l'agregant que el Govern anterior havia estat durant 23 anys al poder; per tant, gairebé no hi havia hagut ningú més des de la democràcia. Això ha fet que costés posar-lo en marxa, però ara ja camina. Costa crear els automatismes interns per a les preses de decisions. És evident que algunes decisions, com les de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), van crear un cert malestar en les diferents opcions polítiques del Govern.

El segon problema és que potser algú s'ha trobat decebut per aquest pas efímer del conseller en cap. Miri, penso que la gent es pot decebre, però ha entès a què juguem. És a dir, el Govern del PP no accepta que ningú planti cara al seu model hegemònic de discurs. I això no sols ha passat al Principat, sinó també a les Balears. Qualsevol pretext va ser bo per assetjar el Govern del Pacte de Progrés. Ara hi ha hagut també el pretext, per exemple, de la fugida de multinacionals, que no té res a veure amb aquest Govern. Després tocarà al Govern d'Aragó, i al d'Andalusia, que no és

"Els votants de CiU deuen estar observant atònits el seguiment acrític del PP que fa la federació"

pas sospitós de republicà ni d'independentista, però també està en el punt de mira del PP.

Ens trobem en una situació a la qual havíem d'arribar tard o d'hora. I ara han trobat aquest pretext. I s'hi han agafat en un període molt fomat, com ho és el preelectoral. Però la gent sabrà entendre, tot i que hi pugui haver una certa desorientació, què ens hi juguem i a què juga el PP.

— CiU, per exemple, els ha criticat la deslleialtat de Carod, com a conseller en cap, envers el president Maragall. Però també els han retret la deslleialtat cap al propi partit.

— La resposta d'ERC és la de Carod. Potser hi ha un error de forma, però no de fons. I, és clar, que Convergència ens parli de deslleialtat... Nosaltres podem entendre perfectament les crítiques de CiU, són lícites i les hem assumides, en part, perquè el senyor

"La gent sabrà entendre, tot i que hi pugui haver una certa desorientació, què ens hi juguem i a què juga el PP"

Carod-Rovira ja va demanar disculpes al Govern. Però veure el senyor Duran i Lleida, amb el senyor Mas, abanderats amb el senyor Piqué, amb una voluntat única i clara de fer mal al Govern de Catalunya, i de fer mal a Esquerra Republicana, ens provoca estupefacció. Fixi's, curiosament Mas i Aznar demanen la dimissió de Carod. En el cas de Mas, diu que ell ens hauria fulminat. I després critica Maragall per estar a les ordres del PSOE. Convergència i Unió fa un seguidisme del PP que contrasta molt amb el paper que va tenir ERC durant els passats vuit anys, quan era a l'oposició. Llavors CiU governava amb el PP —i jo em pregunto: qui espanyolitza la política catalana?— i curiosament mai no li va faltar el suport d'ERC en les lleis en què els populars els deixaven de banda, en iniciatives de tipus nacional, lingüístic o cultural. Els votants de CiU deuen estar observant atònits aquest seguiment acrític del PP que fa la federació.

— Però s'ha espanyolitzat, la política catalana?

— Per l'amor de Déu! En un Govern de Catalunya hem vist com CiU, que era el partit nacionalista, donava la majoria absoluta dues vegades al PP, primer el 1996, amb el Pacte del Majestic, i després, quan el senyor Aznar ja anava sobrat, en què li tornen a donar suport! Dels darrers vuit pressupostos generals de l'estat, només en l'últim CiU s'hi ha abstingut! En els darrers vuit anys, CiU podia pactar amb ERC, i ho va fer amb el PP. Qui està espanyolitant la política catalana? No fotem! I qui sembla que té més interès a parlar d'aquest tema és el senyor Duran i Lleida. Em sembla que s'ha de ser més seriós. La fi d'ETA ens interessa a tots, perquè és el pretext que té el PP per fer una involució en matèria de llibertats. I curiosament CiU fa servir l'argument que aquest no és un problema català. Perdonin, però si ETA atempta a Catalunya, també és un problema català. És que sembla que CiU no entengui el discurs del PP, i ells seran els següents! És com allò de Bertolt Brecht. És a dir, primer es va acusar de radicals la gent

de Batasuna. Després es va utilitzar el mot per al PNB i EA, i Batasuna va passar a ser terrorista. Ara radical ja s'aplica a ERC. I a Izquierda Unida, igual. I el següent pas serà CiU. I arribarà, si no s'atura, als mateixos socialistes.

—CiU retreu la dependència del PSC al PSOE, i de retruc la d'ERC.

—Durant tot el procés de pacte entre Esquerra amb el PSC i Iniciativa hem sentit un discurs que gairebé frega la xenofòbia, de molta gent de la direcció de Convergència, que deien que no volien veure un Montilla o una Manuela de Madre al capdavant del Govern. Això ho hem sentit durant tot el procés de negociacions i durant els primers passos del Govern. Doncs bé, el senyor Montilla els ha donat una lliçó del que és un partit català que vol ser independent, que frena ingerències i que quan va a Madrid dona un bon cop de puny a la taula. Tant de bo alguns d'aquests que critiquen tant tinguessin l'actitud valenta que va tenir el senyor Montilla.

—La decisió d'aquesta mena de doble cartell electoral, amb la decisió que Carod sigui cap de llista d'ERC en les eleccions al Congrés, pot generar confusió?

—No, no, no hi ha un cartell doble. N'hi haurà un que serà Carod-Rovira, la qual cosa no vol dir que, de la mateixa manera que altres circumscripcions tenen un candidat amb un cartell propi, doncs a Barcelona n'hi haurà un de segon que tindrà una part de joc. És a dir, Carod-Rovira serà un candidat nacional. Després hi haurà els candidats de cada demarcació. Però el pes de la campanya, que ningú no s'enganyi, el durà Carod-Rovira. Jo cobriré la segona línia, perquè la campanya dona per a molta feina.

—Aquesta solució és un pas endarrere per a vostè?

—No, en absolut. Perdoni, aquesta idea, modestament, va ser meua. Vull dir amb això que en cap moment no he tingut mai la sensació que m'han relegat a un segon lloc. La meua obsessió no és tenir la meua foto penjada a tots els carrers de Catalunya. Amb aquesta opció tenim l'oportunitat de

"Sembla que CiU no entengui el discurs del PP, i ells seran els següents! És com allò de Bertolt Brecht. És a dir, primer es va acusar de radicals la gent de Batasuna. Després es va utilitzar el mot per al PNB i EA, i Batasuna va passar a ser terrorista. Ara radical ja s'aplica a ERC."

visualitzar aquest conflicte entre Catalunya i Espanya.

—L'oposició a Catalunya considera que és un frau que ara presentin Carod-Rovira al Congrés.

—Tant se val. Tant frau és com que la Dolors Nadal es presentava al Parlament de Catalunya i ara se'n va a Madrid? El mateix frau que el senyor

Piqué, que fins a l'últim moment no sabia si se n'aniria de ministre a Madrid? I és un frau de la mateixa manera que Mayor Oreja es presentava de lehendakari al País Basc i ara ja sona com a futur president del Congrés dels Diputats. O és un frau que el senyor Duran i Lleida anés de número 2, pontificant tota la campanya de les

“Hem trobat molts deutes, molta misèria i un estat lamentable que ni el mateix Govern no gosa fer públic”

eleccions al Parlament de Catalunya, i ara se'n vagi de cap de llista a Madrid?

Miri, quan vénen unes eleccions, cada partit ha de posar sobre la taula els seus efectius i, després del 14 de març, veurem on ha d'anar cadascú.

—I on anirà el senyor Carod?

—Això ho decidirem després del cicle electoral.

—També els han criticat que el Govern català estigui en una situació interina. La figura del conseller en cap és o no necessària?

—Sí, sí. El que passa és que ha quedat suplida. Les àrees temàtiques que estaven designades a la Conselleria en Cap han quedat agrupades en els diferents departaments dirigits per consellers d'Esquerra, i algunes han quedat a l'àrea de presidència, sota la tutela del secretari general de la Conselleria en Cap, Raimon Carrasco. La figura del conseller en cap és important, per tant, i hem decidit també que l'acord de govern continuï.

“La fi d'ETA ens interessa a tots, perquè és el pretext que té el PP per fer una involució en matèria de llibertats.”

Amb tot i malgrat aquesta tempesta, el Govern ha anat fent i prenent decisions. I ha estat l'oposició, el PP i CiU —que van governar en les dues legislatures anteriors—, qui ha trobat una excusa per poder criticar un govern que està funcionant, malgrat que els calaixos que s'ha trobat estaven buits. El senyor Pujol deia que aquesta tempesta no pot afectar el prestigi de la màxima institució de Catalunya... Doncs era més aviat el Prestige, això! Hem trobat molts deutes, molta misèria i un estat lamentable que ni el mateix Govern català no gosa fer públic per no entrar en una situació de fallida tècnica.

Però, vaja, és evident que això és un Govern de coalició i que, per tant, s'ha de veure que hi ha tres persones que comanden el projecte. Ara són Maragall i Saura, i provisionalment Bargañó, que fa les mateixes tasques de representació que el conseller en cap, i en Joan Carretero, que ha assumit les parts tècniques. I després del cicle electoral haurem de decidir qui ho acaba d'assumir.

—Dit d'una altra manera, tornarà a haver-hi conseller en cap?

—Forma part del pacte de Govern i serà una decisió d'ERC.

Enric Rimbau

HISTÒRIA DE LA DONA

Els lectors interessats a tenir les cobertes per a enquadrar els fascicles de **Història de la dona** poden demanar-les, sense cap càrrec, dirigit-se a les adreces postal, electrònica, telefònica o de fax que indiquem a sota

• Telefonant al **902 131 025**

• Enviant este anunci, per correu, amb les dades postals a:
Av. del Baró de Càncer, 37, 1r, 1a
46001 València

• Enviant-lo per fax amb les dades postals al **963 534 569**

• Enviant un missatge electrònic, amb les dades postals, a
eitemps@eitemps.net